

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Pokorní budou jíst dosyta, budou chválit Hospodina ti, kdo se na jeho vůli dotazují. Vaše srdce bude žít navždy. Rozpomenu se a navrátí se k Hospodinu všechny dálavy země. Tobě se budou klanět všechny čeledi pronárodů. Vždyť Hospodinu náleží kralovat, i nad pronárody vládnout. Ž 22, 27-29

PÍSEŇ 161 Tebe, Bože, chválíme

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane, mnohdy se dohadujeme, co jsou tvé skutky, a co ne: zda nás trestáš, když přijde nějaké zlo, nebo zda je to nějak jinak. Nevyznáme se moc ve světě kolem sebe, v lidech, v událostech, nevyznáme se pořádně ani sami v sobě.

Neděláme si nárok, abychom vystihli tvou moudrost, jen s díky vyznáváme svou víru, že nás neopouštíš, protože tvá milost je silnější než naše nepravost a vina. Prosíme: buď s námi v dobrém i zlém. Amen.

1. ČTENÍ Dt 8, 3-6

PÍSEŇ 623 Důvěřuj se v Pána

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Bože, proč jsme tak zvědaví?

Jako bychom chtěli být vševědoucí – chceme vědět o druhých hodně a o sobě říct málo.

Kdo ví, ten má moc.

Jako bychom chtěli být všemocní.

Zvědavost maskujeme zájmem a odpovědností za druhého.

A nenecháme druhému tajemství.

Mlčení je nám prostorem pro dohady a domněnky.

Někdy tím moc ubližujeme.

Pane, jen ty opravdu víš, co bylo a co se děje v našich myslích a srdcích.

Osvobod' nás, prosíme, od zbytečné zvědavosti.

A všechny své tiché prosby a přímlyvy vkládáme do modlitby, kterou nás tvůj Syn naučil: Otče náš... Amen.

POSLÁNÍ Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. Řím 8, 38-39

POŽEHNÁNÍ Sám Bůh pokoje, necht' vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. 1Tes 3, 23-24

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání, dobrý Otče

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mt 14, 13-21

Když to Ježíš uslyšel, odplul lodí na pusté místo, aby byl sám; ale zástupy o tom uslyšely a pěšky šly z měst za ním. Když vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto. I uzdravoval jejich nemocné. Když nastal večer, přistoupili k němu učedníci a řekli: „Toto místo je pusté a je už pozdní hodina. Propusť zástupy, ať si jdou do vesnic koupit jídlo.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nemusejí odcházet; dejte vy jim jíst!“ Oni odpověděli: „Máme tu jen pět chlebů a dvě ryby.“ On však řekl: „Přineste mi je sem!“ Poručil, aby se zástupy rozsadily po trávě. Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhledl k nebi, vzdal díky, lámal chleby a dával učedníkům a učedníci zástupům. I jedli všichni a nasýtli se; a sebrali nalámaných chlebů, které zbyly, dvanáct plných košů. A jedlo tam na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

Milí bratři a sestry, přátelé v Kristu,

Ježíš chtěl být na chvíli sám, ale dohnaly ho zástupy a šly za ním, aby mohly být s ním. A Ježíš vystoupil z lodi, uviděl je a bylo mu jich líto. A začal uzdravovat nemocné. Večer pak k němu přistoupili učedníci a chtěli po něm, aby ty zástupy propustil a opět opustil a že už je pozdě. Navíc tu není co jíst, tak aby se šly sami někam najíst a už tam nemusely být. A Ježíš jim na to řekl, že nemusejí nikam chodit, ať jim dají jíst učedníci sami. A ti se ho zeptali, jak se to dělá, jak to mají udělat, když mají jen pět chlebů a dvě ryby. A Ježíš poručil, aby mu je přinesli, nechal zástupy rozsadit, vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vhlédl k nebi, kam taky jinam, vzdal díky, lámal ty

chleby a dával svým učedníkům a oni zástupům. A dál už to znáte, všichni jedli a nasýtli se, a ještě jim zbylo.

Ale o počtech to fakt není. Nejde o to, kolik nás je, ale že zástupy přicházejí za Ježíšem a on za nimi, jejich nemocné uzdraví, a ještě jim dá najíst. A také, že mu jich je líto a co se s tím dá dělat. To, co mě na tom příběhu fascinuje a proč se tu opakuje už po několikáté, je, že i z mála se dá vyčerpát maximum. A že na naléhání učedníků, aby ty obrovské zástupy propustil, je tam Ježíš nechá a dá jim to, co mají. A že ani nemusejí nikam odcházet, neboť jídla je tam dost. A že není všechno jen o jídle, ale taky o nebi, pouhé vděčnosti, lámání a dávání učedníkům a ti zástupům. A že jim to jídlo ještě zbyde.

Takže ani počty ani jídlo, tak co nám ještě zbývá. Někdy se tomu říká víra. Víra vede zástupy za Ježíšem, díky víře jsou někteří z nich i uzdraveni a víra způsobuje, že mají co jíst. Víra je to, když ještě vezme, co má, vzhledne k nebi, vzdá díky, naláme chleby a dá svým učedníkům a ti to předávají dál. Víra je to, o čem se třeba ani nemusí mluvit, ale co se žije tak, že je vždycky kde být a co jíst a komu za to být i vděčen. A díky víře nejen že jsou všichni i nasyceni, a ještě jim zbyde, ale také nějak počítají copak s Ježíšovou přítomností, ale především s Pánem Bohem, díky kterému i všechno mají, a ještě jsou mu za to i vděční. A díky víře tu můžeme být i my, víra je to, co nás spojuje, a nejen že nemusíme mít hlad, ale máme i něco společného.

A teď co. Co je vlastně tou vírou, která dává lidi dohromady, takže nemusejí nikam odcházet, ale mohou zůstat spolu, a ještě dostanou najíst, a ještě jim zbyde. Co je vlastně tou vírou, díky které přijde Ježíš i mezi lidi a oni k němu a uzdraví je ze všech jejich nemocí. A co je vlastně tou vírou, která dá dohromady i pět tisíc lidí, takže nemusejí ani nikam odcházet, a ještě dostanou najíst, a ještě jim zbyde. A co je vlastně tou vírou, která se ani nemusí počítat, už protože ví, že to takhle stačí a spíš jí jde ještě o něco jiného. A co je vlastně tou vírou, která je i není jen o lidech, ale také, a hlavně o naší vděčnosti a o tom, komu jsme za toto všechno i vděční, zдалipak ne přímo Bohu samému. A co je vlastně tou vírou, která si vystačí i s málem a ty lidi vede ještě jakoby k něčemu jinému. A co je i tím něčím jiným, co ty lidi nejen že dá dohromady, ale už spolu i zůstanou, neboť copak že mají jídla dost, ale jako by tu celou dobu šlo ještě o něco jiného.

A teď o co. Víra nejen že způsobuje nečekané, ale hlavně působí, že copak že lidi mají i co jíst, ale jakoby i měli proč tu být a proč vůbec zůstat spolu a jakou roli v tom hraje Pán Ježíš a proč zrovna on. Víra kupodivu není jen o nás, ale i o tom, kdo je vlastně ten, který nás na chvíli zastavuje a jakoby vede k tomu pohlédnout výše a podívat se dále a dávat svým učedníkům, co si nemusejí nechávat jen pro sebe ani nemohou, ale mohou, ba musejí to rozdávat i dál.

Na víře je někdy hrozně zvláštní to, že jak jakoby začíná u jídla, tak ale u něj ani nekončí, ale zve nejen rozsazené zástupy, ale i lačné učedníky, aby dala lidem nejen možnost být spolu, ale jakoby i nějaké téma, které je nebude jen rozdělovat, aby nemuseli chodit do okolních vesnic, ale právě spojovat. Na víře je někdy hrozně zvláštní, jak takové téma může i najít a tím nemusí být jen pět tisíc lidí ani jen pět, ale i to, s čím přijde i sám Ježíš, totiž pouhá vděčnost za to, co je a za to, co máme a rozdávat dál. Na víře je někdy hrozně zvláštní, že jednak umí nasytit a pak pracuje s tím, co má a nemusí si na nic stěžovat. Na víře je někdy hrozně zvláštní, jak často si vystačí i s málem, ale spíš se raduje z pravdy a nehledá zlo, ale dobro. A na víře je někdy hrozně zvláštní, že spolu mají lidé i o čem mluvit a nemusí to být jen to, kolik nás je nebo není nebo kdo má pravdu nebo nemá, ale díky komu tu vůbec můžeme být a komu máme být také za co vděční.

Na víře je někdy hrozně zvláštní, že nás nenechává samotné, ale sdružuje nás i s ostatními lidmi, a především nám dává něco, co i ty lidi dává dohromady a tím je nejen Ježíšova vděčnost, ale i jeho vedení k tomu, co je na víře také hrozně zvláštní, že copak že nemusejí nikam odcházet, ale mají proč spolu být a tím může být i jeho nápad rozdělit to, co má a dávat těm, co nemají a tím započít i otázku po víře jako něčem tak základním, že se bez ní asi ani neobejdeme.

Ježíš jako by učil lidi nejen věřit, že vše nakonec může i dobře dopadnout, ale věřit také a především tomu, že nemusíme být se svým Bohem tak sami, ale můžeme věřit, že se o nás Pán Ježíš i postará. Ježíš jako by učil lidi věřit, že nejen že za ním mohou i přijít, a on nakonec přichází i za nimi, ale že je nejen uzdraví i ze všech jejich nemocí, ale dá jim i nějakou naději, že když zůstanou spolu, tak že se i vše ostatní v dobré obrátí. Ježíš učí lidi věřit. A dává to najevo i tím nejjednodušším způsobem, jakým je vzhlednout k nebi, vzdát za to díky, rozdat co mám a být s tím i spokojen. Ježíš za těch pět chlebů a dvě ryby nejprve poděkuje, a to přímo tomu nejvyššímu a až pak z nich učiní i pokrm pro pět tisíc lidí. Jak málo někdy stačí ke štěstí.

Ježíš jako by učil lidi věřit, že to není jen o jeho učednících, i když o nich asi hlavně nebo o tom nastoupeném zástupu, ale že je to asi hlavně o něm. Ježíš jako by učil lidi věřit, že spolehnout se na jeho přítomnost a jeho svázanost i s jeho nebeským Otcem také znamená učit, jak dnes vůbec věřit a hlavně komu. Vždyť ani ten zástup nepřichází za Ježíšem pro nic za nic nebo aby je jen uzdravil nebo aby jim dal jen najíst, ale aby s nimi vůbec byl a oni mohli být s ním a společně mohli i slavit, co chceme asi všichni, že tu nemusíme být tak sami, ale může nám ještě zbýt otázka, proč tu vlastně vůbec jsme a komu za to všechno vlastně vděčíme.

PÍSEŇ

635 Tvá, Pane, láska, 636 Z tvé ruky, Pane můj